

[Poulsgaard]

henviser i sit svar til mig til debatten om det konservative ændringsforslag. Den kendte jeg godt. Vi ved også godt, at da venstre havde regeringsmagten i 1974, forsøgte man at indføre en afgift på biblioteket, de såkaldte sorte kroner, som de da blev kaldt. Men da var venstre jo ikke forlovet og gift med socialdemokratiet. Nu siger den politiske ordfører for det ene af regeringspartierne, at vi skal have en biblioteksafgift. Så er det relevant at spørge den ansvarlige minister for kulturens område, og jeg har fået et svar. Dette bør jeg af høflighedsgrunde sige tak for, men svaret var jo: Goddag, mand – økseskaft! – for det har vi kunnet læse mange gange. Vi har også fået en budgetredegyrelse, hr. kulturminister. Det er ikke sjovt at læse den. Så er det sjovere at læse en biblioteksbog, det vil jeg holde med ministeren i. Men så tager ministeren altså grumme fejl igen. Vi har lige fået en ny rapport eller undersøgelse – jeg har ikke set den endnu, jeg har kun set den omtalt i dagspressen – der viser det, som fremskridtspartiet har sagt gang på gang, nemlig at det er de velbjærgede, der bruger bibliotekerne. Denne sidste undersøgelse, der kommer fra socialforskningsinstituttet, viser med al ønskelig tydelighed, at det er de velbjærgede. Så er der det med, at landet skal spare, og at vi ikke har råd. Nej, vi har ikke råd, for vi bliver brandskattet. Men de, som ministeren er så betænksom over for, har da råd til at købe ugeblade, Rapport, og hvad de hedder, alle de blade, der koster 6–7 kr., og de har råd til at købe cigaretter, øl, og hvad ved jeg. Det er jo noget forfærdeligt vrøvl, det dér.

Så kommer man og siger, at det ikke kan lade sig gøre rent administrativt. Fremskridtspartiet har foreslået, at vi siger, 10 pct. bliver fritaget, og at vi giver bibliotekarerne lov til at skønne, hvilke 10 pct. der skal fritages. Vi skal også holde op med, at man kan låne 20, 30, 40 bøger med hjem ad gangen. Man kan ligefrem fylde sin gamle folkevogn med bøger, for man kan jo slæbe ubegrænset med.

Det er for at hjælpe regeringen, at jeg som repræsentant for landets største oppositionsparti siger dette, for vi skal virkelig til at spare. Vi kunne begynde med at indføre en regel om, at man kun kunne låne 4 bøger med hjem ad gangen, og at man, når man fik de fire bøger i tasken, skulle lægge en femmer,

en tier, eller hvor stort nu beløbet skal være det skulle vi såmænd nok kunne finde ud af uden det helt store administrative besvær.

Men jeg kan forstå, at vel har hr. Ellemann-Jensen udtalt sådan noget, som venstrepressen så har kunnet bruge og sige: ih, venstre vil så gerne; men det har altså ikke hold i virkeligheden: man vil ligegodt ikke spare.

Ellemann-Jensen (V):

Hr. Poulsgaard bygger åbenbart sit spørgsmål til ministeren på en opfattelse af, at jeg skulle have foreslået afgift på biblioteksbøger. Hr. Poulsgaard må være forkert underrettet, jeg har aldrig foreslået noget sådant

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Hr. Poulsgaards indlæg giver mig ikke anledning til at ændre noget i mit første svar.

Poulsgaard (FP):

Det havde jeg såmænd heller ikke ventet, hr. minister, men den økonomiske situation kunne måske tvinge ministeren til at tage den slags ting op til fornyet overvejelse.

Det er egentlig fantastisk: det er snart lige meget, hvad man bliver citeret for heroppefra, så er man fejl citeret. Hr. Ellemann-Jensen er citeret i en lang række blade, bl. a. Jyllands-Posten, som plejer at være en nogenlunde reel avis, men han er altid fejl citeret, når det ikke passer, det kommer frem. Jeg forstår af alle de fejl citater, der er, at den presse, vi har, er én stor løgnhals efterhånden; ellers er det nogle andre, der omgås sandheden meget, meget letsindigt herinde.

Melchior (CD):

Jeg har vel nok været lidt for langsom til at melde mig for at få ordet, for det, jeg skulle have påpeget, var, at når der bliver citeret herfra, plejer vi at følge den regel, at man angiver sted for citatet og citatets ordlyd, og det er ikke sket her. Det er det, der foranlediger mig til lidt i strid med forretningsordenen ikke at stille et spørgsmål, men at påpege, at vi ikke fik citatets hjemsted eller ordlyd, og derfor kan sådanne oplysninger naturligvis ikke tillægges nogen værdi. Undskyld, hr. formand!